Z mého života.

18. září 1920.

Moje práce.

38.

Veršované:

1. Matce.
2. Můj štědrovečerní sen.
3. Do pomátníku.
4. Má cesta.
5. Modlitba.
6. Dopis do zákopů.
7. Bratrovi v zákopech.
8. Sobě v paměť.
9. Moje vyvolená.
10. Na stráži.
11. Můj život.
12. Při úlohu.
13. Těm, jimž patří.

1620 – 1918.

14. Vzpomínky štědrého večera.
15. Píseň o mé milence.
16. Na shledanou!
17. Zda-li?
18. Dočetl jsem – –.
19. Poválečná.
20. Bojovníci boží.
21. Já Boha zřel. (nedokonč.)
22. Vánoční prolog pro Emilku.

Premysl Pitter.

Díla pomocná, přednášky a j.

1. O směru a významu nauky duchovědí (Materialismus a křesťanství).
2. ~~Osvětlování a kouzlení i pověr, notandečování.~~ Výchova k pravému sociál. cítění. přepracovano.
3. O dětské dušince.
4. Náboženství doby dnešní a příští. I.
5. Náboženství církví, rozumu a srdce.
6. O smyslu a účelu života a jeho krásách.
7. ~~Kus mého života~~ viz 36.
8. Lipany.
9. 21. červen.
10. O detnících a pánech.
11. Srdce jejich daleko.
12. Milič z Kroměříže. I. a II. („Jer." a „N. J.")
13. A. S. u nás.
14. Z minulosti pro budoucnost.
15. Nábož. doby dnešní a příští. II.
16. Havlíček - reformátor.
17. O národu silném.
18. Žena v křesťanství.
19. Narodil se Kristus Pán...
20. U zamrzlého okna.
21. K pramenu!
22. Od jeskyň k chrámu.
23. Na nový rok.

24. Mystika křesťanství.
25. Bolestné kapitoly 1.-2.
26. " " 3.
27. " " 4.
28. Duchovní vývoj člověka.
29. Pohádka ve světle ducha.
30. O příchodu Krista.
31. Duchovní proudy v našem lidu.
32. K prvním shromážděním.
33. Podobenství z Písma.
34. Jak si představuji budoucí útvar společnosti.
35. (1. Přednáška slepcům) (Čeští Bratři – ~~Komenský~~ – Labyrint.)
36. (2. předn. slepcům) Svědectví. Z deníku života.
Z deníku života.
37. ~~Světo Kristus~~ Gnostika života (ve dvojím
38. O spiritismu. (O gnósi ducha) zpracování.)
39. Cesta k Bohu (Život v mystickém pohledu).
40. I. Cesta. II. Pravda. III. Život.
41.
42. Je třeba dětem náboženské výchovy?
43. Do nového života. – Novozákon.
44. O duchov. proudech.
45. Kristus na soudu.
Kristova pokušení (pod č. 33).
Tam, u mohou Mistrových ... (č. 33)
46. Kritika a skepse.
47. Materialismus a proudy duchovní.

Premysl Pitter.

K tisku.

1. Náboženství doby dnešní a příští. I. a II. (č. 4 a 15.)
2. Od jisker k ohni. (č. 22, 10, -3, -32)
3. Mystika křesťanství. (č. 19, 24, 18, 23)
4. U zamrzlého okna. (č. 20, 34, 28, 29, 30)
5. O národu silném. (č. 17, 34, 25, 26
6. Ostrov k Bohu (č. 36, 37, 39, 40, 41) 47.

47

Letáky:

1. (Pokarmgm) 1. květen ...
2. 80 L c/m. Srdce jejich daleko. – (č. 11.)
   Co činil by Hus ... (sc. Marie L., Z.-R., Margota
3. 80 L 5/m Z hloubky Havl. duše (č. 16) –
4. 5/m „Pojďza mnou!"

Premysl Pitter.

Praha 18. září 1920.

Moje matka byla člověk věřící a učila mne svým osobitým způsobem znáti Boha. Milovala přírodu, měla snivou, básnickou mysl a velice jemnou duši, která prudce kontrastovala s otcovou jadrnou, dobráckou průbojností. Matka ji dost těžko snášela, ale otce velice milovala pro jeho veselou povahu a dobrotu. Otec často vypadal zachmuřeně, připouštěl si starosti, byl prudčí povahy, ale na obrátku dobrák. Už jako chlapci mi bylo nápadné, jak nakonec vždy se stalo po vůli matčině, ačkoli otec zpravu nakvašeně oponoval. Matka neodporovala, ponechala věc na příhodnější chvíli a pak svým jemným, domlouvavým způsobem umělá otce přesvědčit o svém. Myslím, že otec neumiel toho nikdy litovat. Jen se mnou často si nevěděla rady a plakávala nade mnou. Byl jsem opravdu dítě těžko vychovatelné. Povahu zdědil jsem rovnou měrou od obou rodičů: citovost po matce, obhroublost a ~~lacnost~~ prudkost po otci.

Jas mého mládí brzo byl zachmuřen odchodem matčiným (28. února 1911). V létě téhož roku odejel jsem do Lipska na typografické technikum. Bez pevného vedení brzy jsem zlajdačil a vyhledával lehkou zábavu a společnost. Bylo pro mne štěstím, že jsem po roce přijel domů, abych pomáhal otci v tiskárně. Otec totiž onemocněl srdeční vadou a 30. května 1913 náhle zemřel. O vánocích 1911, kdy jsem byl doma na vánoč. prázdninách, předpověděl mi svou smrt – matinka se mu zjevila a z toho usoudil, že brzo půjde za ní. A tak ve svých necelých 18. letech stál jsem tu sám a měl na starosti tiskárnu po svém otci. Z počátku jsem se věnoval závodu s velkou horlivostí a zdarem. Závod jsem rozšířil a nakoupil nové stroje. Avšak velké částky peněz v mých rukou a lehkomyslní přátelé způsobili, že jsem znovu sešel na scestí. Propukla dlouhá stávka typografů, nato válka – a já upadl do peněžní tísně. Jednak, abych se vyhnul tíživým problémům, jak splatit dluhy a závod udržet – a jednak abych dal průchod své dobrodružnosti – přihlásil jsem se k vojsku a byl jsem – kmen 4. září 1914 – odveden k 28. peš. pluku. Šel jsem na vojnu s

úmyslem, abych zblízka poznal a prožil válku. Představoval jsem si (jako velmi mnozí lidé tehdá), že válka za tři, čtyři měsíce skončí, a skoro jsem se bál, abych nepřišel na frontu pozdě, abych válku ještě zastihl. Byl by to dlouhý a napínavý roman, kdybych měl líčit dojmy a zážitky té doby.

Po výcviku v Praze odjel jsem právě na Štědrý večer 1914 do Tkhonů ke krátkému lyžařskému výcviku. Tam jsem prožil několik uchvacujících chvil v lůně zimní přírody. V polovici ledna 1915 odjeli jsme na frontu do Haliče. Z Brzeska nastoupili jsme dlouhý, obtížný pochod v plné válečné výzbroji do zákopů na březích Dunajce poblíž Velké Vsi. Tam jsem poznal co je mráz a hlad, a surovost představených. Večer jsem ulehal do vyhrabané díry, voda shora prosakovala hlubinami, které tvořily jakousi střechu a současně kryt (kamufláž), ráno jsem byl zkřehlý, nohy mrazem opuchlé, promočený plášť všecek zledovatělý byl na mně jako krunýř. Já, který jsem nebyl zvyklý hrubší tělesné práci, jedináček něžně vychovaný, musil jsem teď nosit těžké klády za stálého ostřelování „nepřátel", kopat zákopy, poslouchat sprosté nadávky a trpět posměchem kamarádů!

Jedné noci přišel náhle rozkaz k pochodu. Za čiré noci vylézali jsme jeden po druhém ze svých krytů a plazili se rozbředlým blátem po ornici až k silnici. Pak následoval dlouhý pochod až opět do druhého dne do noci. Byl to přesun na jinou část fronty, kde měl být ihned podniknut útok. Mezitím přišlo, utvořilo se náledí, takže nebylo možno se v těžké výzbroji udržet na nohou.

Ubádřili jsme se na pláni, zaujali velikou hromici, abychom si přihráli na ní své konzervy a trochu se zhřáli. Avšak i jiné hromice zaplály na obzoru – také Rusové se zhřívali u svých ohňů. A kupodivu: přešlo, že naše hromice skýtala nepřátelům dobrý cíl, ~~a~~ stejně jako ohně na druhé straně bitevní čáry ~~dávaly~~ cíl nám – ani rána nepadla. Tak jsme se tlačili stále těsněji k sobě, abychom zhřáli svá těla i duše.

Pak už nebylo co přikládat. Oheň uhasínal, jen tu a tam neshořelá ještě větev sesula se do ohniště a vyhrkla chumáč zářivě rudých jisker. A my skláněli hlavy a všem stejná myšlenka tížila duši: jak bude zítra? Nic nerušilo naše teskné vzpomínání. Až tu

šedý jakýs tatík začal zpívat. Chvěl se mu hlas a lámal, a když dozpíval, mnohým z nás kanuly slzy. Byl to prostý, truchlivý nápěv, slova nemuseli, jak vojákovi z duše vyvěla.

Nastaly nám doby své,
musíme již do boje,
opustit svou rodinu,
nevrátit se domů.

Sbohem, dítky, ženo má,
druzko moje předraha,
kdo vás nyní nasytí,
vy moje drahé děti?

Co jsem se já nastaral,
bych vás, děti, vychoval,
nikdo se mě nezeptal,
zdali jsem vám chleba dal.

A teď musím umkovat,
a vás tady zanechat,
vaše ocka a váš vlas
nespatřím snad nikdy zas.

Až vám bude po letech
vyprávěti maličká,
vzpomeňte si, dítky mé,
že jste měly tatíčka.

Který pro vás dýchal, žil,
pro vás, dítky, krev svou lil,
umírajíc vzpomínal,
kdo vás, děti, vychová...

Dlouho jsme tak seděli a vzpomínali. Náhle přišel rozkaz k dalšímu pochodu. Byla hluboká, neproniknutelná tma, takže když zavřeli jsme oči, bylo jasněji. A teď nastal pochod, na který do smrti nezapomenu. Přes kopce a dolíky, lesem i pláněmi, šli jsme -- ne, padali jsme, kutáleli se, klopýtali - až tu projednou tichý povel: pozor - jsme před nepřítelem!

Děsivý záchvěv námi projel. Ohnivé body hořících cigaret uhasly, hovor i klení umlklo. Téměř neslyšně bral se kupředu náš prapor. Jen tu a tam bouchnutí, zachrastění výzbroje, jak voják uklouzl a padl na zem, prozrazovalo náš neslyšný pochod. Horská řeka protanila se nám

do cesty. Na okamžik jsme se zastavili, ale nebylo vyhnutí, musili jsme dál. Mrazivá voda natekla do bot, kalhoty přilnuly k nohám jak ledový obklad. V duchu ~~jsem~~ spínal ruce. Teď to šlo ještě hůř. Batoh tlačil, puška překážela, náboje táhly k zemi. Avšak volnější krok – a kamarád ti šlápl na paty. Řička se opět ztočila tak, že bylo ji nutno ~~znovu~~ opět přejít – a zas znovu. Zřejmě důstojníci v naprosté tmě a bez možnosti posvítit si na mapu ztratili orientaci. Nevím, kolikrát jsme se říčkou brodili. Konečně tichý povel: ~~stát~~ „halt – nieder!" Byli jsme v úžlabině na kraji lesa. Sotva jsme dopadli na zem, začalo to nad námi třaskat. Ruské „dum-dumky" narážely na pně stromů nad našimi hlavami a ~~rozrážely~~ trhovaly se. Jeden hoch byl raněn. Vlom zahučela děla a počala svou strašlivou hudbu, v níž se mísil třeskot pušek. „Kaiserjägři angrajfujou!" šeptali jsme si. Tak jsme tu leželi zkřehlí, mrazem a hrůzou roztřesení, na surt znavení, a bylo nám už všecko jedno... (Holky ukrutně zábly.

Promoceně)

Vtom náhlý neklid a šum, důstojníci jsou roz-

cílem. Nutno prý rychle ustoupit, nepřátelé nás obklopují – rychle – honem! Zvedáme se neradi a sehnuti až k zemi, aby nás přelétající kulky nezasáhly, překotně spěcháme zpět, jak jsme přišli. A znovu: do vody, z vody, do vody, z vody ...

Začíná se rozednívat. Vyrážíme jsme z lítky. Potkáváme vyjíždějící povozy s raněnými. Naříkají a něco na nás volají. Útok se ~~prý~~ nezdařil, několik praporů prý bylo zajato – slyšíme. Ustupujeme rychle, abychom unikli z dosahu ruských granátů. – –

Jsme opět na jiné části fronty. Po odpočinku následující noci dáváme se znovu na pochod podél Dunajce, přecházíme pontonový most a stoupáme do příkrého vrchu. Rozednívá se. Naším úkolem je obsadit nové pozice. Skryli jsme se v úvozu a čekáme na východ slunce, který má být znamením k útoku. Přichází několik vojáků, kteří vyprávějí, jak právě zabili řída, který přes zákaz vyšel s kravkou na pole.

Velitelem naší čety byl četař Kutscher, Čech, Pražák, mladý člověk. Je opřen o pušku

a zamyšlen. Cítím k němu náhlou sympatii a nutí mne to, abych mu řekl několik klidných slov. Dává mi smutnou odpověď.

Zlatorudá záře počíná barvit obzor. Strmá a holá srázy nebetyčných Tater vynořily se pojednou z mlh a žhnou v slunečním výlivu.

Vlna úzkosti námi zachvěla, neboť teď i slunce se vykouplo nad obzor. Smlouvené znamení! Zdali nám vyjdeš opět? Budeme se kdy ještě koupat v tvém hřejivém objetí?

Tichý, úsečný povel poslavil nás každého na vykázané místo. Ještě okamžik — a již vyrážíme a ženeme se v dlouhém pásu kupředu. Tam za rozryté pole před námi, kde se černá pruh ~~připravených již~~ zákopů — to je náš cíl. Vtom i nepřítel nás zpozoroval a zahájil prudkou palbu. Letí proud šrapnel a my se přikrčujeme a podle zvuku hádáme, kde praskne, aby ~~vyrcholat~~ vychrlil svůj smrtonosný obsah. Teď! A v zápětí letí řadou od úst k ústům, Četař Kutscher padl!

Není kdy na úvahy. Běžím vpřed a prudce se ukýbám střelám, až konečně skáču do zákopu, kam těžce dopadám, a hned

hledám úkryt pro hlavu. Nepřítel zanechal střely a teď těžké granáty padají do námi obsazených zákopů. Hlína, trámy, železo, lidské těla — všecko letí do výše a dopadá zpět na zem. Řev děl se mísí s nářkem a voláním raněných. Strašný hukot se blíží ke mně — ohlušující rána — a těžký kus železa, střepina granátu, zavrývá se těsně vedle mé nohy a vrávoří mato jsem zasypáván hroudami, které vyhodil do vzduchu nedaleko vybuchnivší granát. Každý se tlačí k zemi, nejraději by se do ní hluboko zaboříl, ale já se vztyčuji, poklekám, spínám ruce a hlasitě se modlím. Já, který již dávno zapomněl na Boha, který jsem Boha popíral a všemu svatému se smál — teď klečím v zákopech a s rukama sepjatýma se modlím modlitbičku, kterou v útlém dětství matinka mne naučila: „Andělíčku, můj strážníčku, opatruj mne mou dušičku!“

A v té chvíli vyšlo mi Slunce, které od té chvíle mi svítí na cestu a svítit bude na věky: slunce života, slunce Víry, slunce milosti Boží!

Mnoho hrůzných chvil bylo mi ještě za-

žít, namáhavé služby ve dne i v noci, okamžiky slabosti a děsu až k šílenství, vidím kamarády padat a slyším ~~je be~~ jejich bezmocné volání po pomoci, po mamince... Vidím rozdrásaná, k nepoznání zohavená těla se střepy vyhřezlými, a já křičím do toho ryku a hrůzy: „Bože, bráň se mnou!" A mé volání k Bohu se mísí s řevem „hurá!" mých kamarádů. Ale když bylo nejhůř, zas přišla vzpruha, naděje, pomoc – a Slunce, které se mi skrylo za mraky, zas vysílalo své hřejivé paprsky do mé duše.

Jednou jsem ležel na vysunuté vlráži před našimi zákopy. Ležel jsem ve sněhu, pušku před sebou. Bylo to rozčilující, každé hnutí větvičky vyděsí. Měl jsem být již dávno vystřídán, ale (nebylo to možné). Byl jsem hlavdov a krajně ve dne (to) vyčerpán. Síly mne opustily a snad jsem na chvíli omdlel či zdřímal. ~~V tom~~ Právě té chvíli okoumužík připlazil se ke mně velitel a vida, že spím, strašlivě mne zkopal. Měl ovšem právo na místě mne zastřelit. Po vystřídání šel jsem rovnou k raportu. Velitel setniny mne zpolíčkoval a ~~nad~~ dal za spoutané ruce vytáhnout na strom. Na štěstí nevisel jsem dlouho – jiný velitel se nade mnou ustr-

nul a ponta mně povlil. Dvakrát jsem se pokusil o útěk – jednou jsem byl chycen a čekal ve věznění na smrt zastřelením. Kamarád – žid, který spolu se mnou byl chycen, byl zastřelen – já (jsem) přeložen ke Kaiserjägrům, odkud se mi podařilo uprchnout po druhé a šťastně jsem se dostal až do Prahy.

Po odpočinku v nemocnici vrátil jsem se k svému pluku a s ním jsem ~~se dostal~~ přišel na Korutanskou bitevní čáru. Alpští velikáni, jejich sněžná semena, z jitra a večera sluncem zlacená, propastná údolí se zelenými jezírky a stříbrnými bystřinami a vodopády – to vše mocně působilo na moji duši. Zde jsem prožíval chvíle vysostného nadšení, cítě, jak duch všehomíra prostupuje i mitrem mým. ~~Procítil~~ Pozval jsem všechnu malichernost lidských zápasů a bitevního snažení, cítil jsem bolestně, jak každé dělo zadunění, každý třeskot pušky a lidský surový hlas je znesvěcením velkolepého díla Božího, je rouhání. Mohutněl ve mně odpor k všemu ničení a zabíjení, odpor k všemu, co se příčí těm tajuplným zákonům Vesmíru, Božství.

Přišli jsme ke Gorici. Opravdové peklo!

Zde soustředil člověk všecko, co nejdůležitějšího uměl zplodit. Z pozemské krajiny učinil poušť — ne, i poušť má své krásy: učinil obraz svého nitra! Denně jsem vídal kupy zohavených, páchnoucích mrtvol, vídal jsem zohavená těla živá, vídal jsem děs a hrůzu v očích, která i z mých očí hleděla. Poznal jsem to, co se nazývá „hrdinským", ale co nemá pravého názvu.

A zas byly chvíle, kdy jsme se krčili v koutku dusné kaverny a při světle karbidky nebo kousku svíčky se slzami po stě přečítali několik řádečků z drahého domova. Domov! Nevíš, co je domov, kdos jej nezhratil. Domov je mír, je něco hřejivého v duši. To je domov.

Poznal jsem také, co je přítel. To je někdo jako ty sám. Cítíš jeho duši v sobě, bereš ho kolem krku a těšíš ho jako těšíš sebe. Jsou chvíle, kdy všichni jsou ti tak blízcí. Jako tady ten šedivý tatík. Snad má takového syna jako jsi ty. Táhne tě to k němu, chtěl by ses mu posadit na klín a políbit umazané, spocené čelo. Dáš mu svůj tabák a on ti řekne něco maďarsky. A ty máš zas tabá-

vou radost, že je Maďar, a nevíš proč.

Zajali jsme Taliány. Samí mladí hoši. Pláčou a objímají nás, a já pláču s nimi.

Kdosi našel na rozvrácené stráni několik pestrých kyliček. Sbíráme se k němu, voníme k nim, hladíme je a rozcházíme se do nových koutů podivně vzrušeni. Hoši píší svým děvčatům neumělé veršíky, ~~tak~~ vraštíti tatíčci smáčejí své vzmoulané feldpostky slzami.

Po čase blížil jsem se zas vlasti, po které se mi tolik stýskalo. Ale odtud to šlo zpět do pole, tentokrát do Karpat. V slunečním žáru sedím na kromadě kamení a tluču štěrk. Ruce rozpukané, krev z nich prýští a drobné úlomky štěrku se zasekávají do spálené kůže. Pak ve dobytčích vozech přes celé Maďarsko až do Třebíně. Nová krajina, nové kraje a dojmy, ale i nová utrpení. Noční pochod do Bilečí v těžké výzbroji zdá se mi být cestou poslední. Prohánějí nás po vyprahlých bradech ve vlnu hercegovského slunce. Pak nemoc, bolesti, horečky. Můj prapor odchází do Albanie, já zůstávám v pevnostní nemocnici bilečské. Stávám se sanitním pomocníkem

a později je mi svěřeno vedení t. zv. marodky, t. j. ordinace s přilehlým barákem pro přechodně nemocné. Získávám si sympatie svých představených lékařů, kteří se brzy po sobě střídají. Nyní jsem dokonale šťasten. Mohu jen sloužit a sloužit těm, kdo trpí. Mám tu Bosance, Srby, Turčiny, Černohorce, Maďary, Poláky, Němce, Čechy – nezná rozdílů, všichni stejně potřebují služeb lásky. Ve volných chvílích chodím do kuč a vel ležáků a poznávám jejich bědný život. Asi v říjnu 1918 jsem onemocněl malarií, ale když nejvyšší horečky a zimnice přešly, sloužím dál.

Přichází 4. listopad 1918. Srbští a černohorští komiti vcházejí za oslavné střelby do pevnosti, strhují nenáviděné žlutočerné prapory a vyvěšují svoje. V napěchovaném „dobytčáku" odjíždím do Gruže a odtud parníkem kolem Splitu do ~~Ry~~ Rjeky. Nesmírně toužím být již ve své vlasti, ale ještě jedna povinnost dobrovolné služby mne zadržuje. Ve Rjece vidím v přístavišti spousty nemocných, ležících a umírajících bez pomoci

na kolen klaždění. Rychle organisuji ~~sla~~ sa-
nitní skupinu z několika Čechů, kteří se
mi dobrovolně přihlásili. Asi po čtyřech
dnech obsazuji Halové Rjeku a přejímají vy-
dobře organisovaným sanitním sborem moji
improvisovanou službu.

Můj úkol je splněn a mohu se tedy
vrátit konečně domů, do vlasti, jíž bude
teď ~~polit~~ sama potřebovat mých služeb.
Jakých? Nevím. Ale Bůh mi ukáže.
Ještě

4. prosince 1916 sešel jsem se prvně se s. A. Pohlovou v jejím bytě na Žižkově.

Návrat z Hercegoviny do Prahy 23. listopadu 1918.

18. května 1919 prvně přednáším v Hoslivaři na téma: „Idee socialismu a komunismu a jejich uskutečňování."

4. září 1919 ve dvoraně „Jednoty Chelčického" (baptisté) na Vinohradech o Janu Milíči z Kroměříže.

První setkání s Pavlou Moudrou na její přednášce v theosof. společnosti v Lucerně bylo při mé dovolené z fronty v r. 1917.

28. září 1919 prvně mluvím pod širým nebem na nároži Nám. republiky, pak na Staromě. nám. u Husova pomníku. Tam prvně 12. října 1919 – po osm let.

V květnu 1920 vychází první můj spisek „Náboženství doby dnešní a příští".

31. července 1920 začínám pravidelné týdenní kroužky v ústavě slepých na Klárově.

30. srpna 1920 jsem opustil službu v ministerstvu nár. obrany a věnoval se celé úkolům, k nimž jsem se cítil povolán.

~~Od 15. září 1920 začínám pravidelné kroužky v „Záchraně" v Libni.~~

10. října 1920 první ~~nedělní~~ dětská besídka na Vyšince v Libušině ulici, v restauraci manž. Bulířových (v neděli dopol.)

3. prosince 1920 stal jsem se důvěrníkem Okres. komise péče o mládež na Žižkově, později předsedou důvěrnického sboru, až do mého odsouzení, kdy jsem se vzdal členství z důvodu, že jako odsouzený pro „státní zločin" nemohl jsem být činný v polostátní instituci.

Předsedou jsem se stal 7. října 1921.

Od 10. října 1921 pravidelné besídky v „Záchraně" v Libni.

13. března 1920 v sobotu u s. Pohlové:

Anna Pohorská,
Josef Rott
Václav Knapp
Emil Schieche
Pilát
Šilling
Marie Hornofová
Antonie —"—
Marie Rottová
Anna Rottová
Anna Žďárská (později Rottová)
já.

„Nový Jeruzalém".

Po návratu z války bydlil jsem v pod-
nájmu u pí. Bohuslavové, Vozelova 4,
od 31.5.1920 v Karlíně, Čelakovského 7

Od 1. prosince 1921 rozšiřujeme besídky
na Vyšince na středy a soboty odpol. a
neděle dopoledne. Průměrná účast
100 dětí.

V Karlíně jsem bydlil z počátku v pod-
nájmu u pí. Willischové, po její smrti
20.2.22 ve 4. poschodí v samostatném bytě
(o jednom pokoji).

4.
~~1~~.9. 1914 odveden k pěš. pluku 28 v
bruských kasárnách.
5. září nastoupil k 28. pěš. pl. v Josefských kasárnách.
13. listopadu 1920 přeložen trestancům
na Pankráci o Komenského Labyrintu.

28. února 1920 v 17.07 vypadla ručička
v pendlovkách. Sama se vyřešila.
V tu dobu zemřela mat. v r. 1911 a umírala
tet. Emilie Lendrová. Ta zemřela ve čtvrtek
9. března ráno.

Za jasné noci když hledívám
na ozářené nebe,
tu myšlenkou mou jedinou
je vzpomínka na Tebe.

Na Tebe, drahá matinko,
a vím, že Ty jsi u mne,
že chráníš mě a modlíš se
u Pána Boha za mne.

Já cítím sladkou přítomnost
Tvé duše po mém boku
a vím, že mi ku laskavou
při každém vedu jsem kroku.

A nelekám se smrti vše,
neb vědomí mám pevné,
že padnut budu v drahou líc –
to moje bude nebe...

(Složil jsem v 1 hodinu v noci při službě
v zákopech nad Goricí 20. prosince 1916.

Sobě v paměť.

V prvý list knihy života tvého
psána jsou slova, jež v srdce si vpiš:
„nemej strach o sebe,
při v rukou Jeho,
On stará se sám, On ví, kde dříš.

Chtěj slyšet Jeho hlas – On praví tobě:
miluj své bližní, i ty, již ti škodí.
Nedbej těch, kdo kážu vraždit v své zlobě,
kterou jen sobecká bezcitnost plodí.

Bůh Pravda jest – a oni jeho jménem
šíří jen přetvářku, prodvod a lež.
Rozmnožuj hřovnu svou, jež je trým věnem
v pomni příkazu: „NEZABIJEŠ!"

Napsal jsem si 11. června 1917.

Přemysl Pitter.

Výpisek z deníčku z mého druhého pobytu v poli na ruské frontě.

18. a 19. října 1916:

... děsně znaveni a zablácení vrháme se v „laufgrábu" na zem. Pod hlavy jsme si dali bedničky s náboji a hned usínáme, nedbajíce vybuchujících min kolem nás.
Asi v 6 hod. ráno 19. X. probudila nás střepina míny, která dopadla na bedničku mezi mojí a Pickovou hlavou.

---

11. srpna 1916 zařazen k polnímu telefonnímu oddílu na ~~ruské~~ korudgurský frontě. Náš oddíl tvoří tito kamarádi: Krajovan, Balšán, Srb, Leo Pick, Matěj Walter, Trantina, Jaroslav Laštovička, Zikmund, Vejrazka, Vítů, Tesař a já.
Později se stal velitelem četař Pravda a přibyli Pelicles, Mohr (Moor), Chvála, Pellant (na frontě ruské). Tichota, Paul (zpěvák), Kehrmayer (flétna), Kehrle.

O válečných vánocích v r. 1916 v záběrech nad Goricí. Byl naprostý klid zbraní na obou stranách. Na Štědrý večer k půlnoci dostoupila mírová nálada takového stupně, že Italiáni přelézali k našim a naši k Italiánům, odkudž si nosili nádrucí chleba, konzerv, čokolády aj. Vzápětí však přišel shora přísný zákaz, přesto však jeden desátník, sotbodník a pěšák si to hasili k Římu...

21. února 1917: S kladvyním žaludky do zákopů. Třetí den bez chleba. Blížíme se k mostu přes říčku. Několik italských šrapnelů nás rozprášilo. Italiáni uzavírají silnici těžkými granáty. Jdu napřed a ze zadu vše vlají Khermayer a Petrides, ale na ně přežal. Tím mi zachránili život, protože jít dále, byl bych právě přišel na místo, kde vybuchl nový granát. Teď jsem se dal do běhu a zas „volltreffa" přede mnou při 15 krocích od Walthra. Tlak vzduchu srazil ho do škarpy, což bylo jeho záchranou. Sotva

jsme však přešli prostý místek, všecka
běžeň se mne spadla a já si veselé hvízdal.
Tak jsem došel vesele až do „šlebunku“...